

og det oplyses nu, og det kan sikkert konstateres af Regeringen, at der i denne Arbejdsløhedskasse kun har været 2—3 Tilfælde, hvor Medlemmerne have nægtet at gaa i Arbejde. I og for sig har man alt-saa en saadan Arbejdsanvisning som den, det ærede Medlem talte om. Man kan naturligvis strides om, hvorvidt Formen er saa god, som den skulde være, og vi kunne alle være enige om at ville bidrage til at bygge saa godt op i Retning af Arbejdsanvisning, som vi ere i Stand til, men at anvise Arbejde i Tider, hvor der intet Arbejde er, er desværre en Umulighed, og det er formodentlig derfor, at det ikke er lykkedes i disse daarlige Tider for Arbejdsløhedskasserne og Arbejdsløhedskontorerne at anvise Arbejde, for der har ikke været Efterspørgsel efter Arbejdere. Det ærede Medlem sagde, at de Folk, de fik ud paa Landet ved Hjælp af Arbejdsanvisningskontorerne, vare Folk, der baade manglede Evner og Villie, og som stillede store Krav, og som havde ødelæggende Sæder og Skikke, saa det var ikke saa underligt, at man paa Landet ikke tog dem, sagde det ærede Medlem. Nu ved jeg ikke, om det ærede Medlem i det hele har prøvet at faa Folk. Først sagde han, at de Folk, de fik, manglede Evner og Villie, og derfor var det ikke saa underligt, at de ikke tog dem. Naar det ærede Medlem blot har haft dem ude at se paa, kan han alligevel ikke vide ret meget om, hvad de egnede sig til. Men det er dog ganske urigtigt at ville paastaa, at alle de Folk, der anvises fra Arbejdsanvisningskontoret ere saadanne udelige Mennesker. Jeg ved enkelte Tilfælde — det er ikke mange —, hvor der er kommet Bud fra Landet til Arbejdsløhedskasserne, og hvor man har været særlig godt fornøjet med de arbejdsløse, man har faaet der ud. Der er vel andre Tilfælde, hvor man ikke har været fornøjet, det kan jeg godt forstaa, thi Folk, der aldrig eller kun for mange Aar siden have været beskæftigede med Landbrugsarbejde, egne sig ikke for det nu. Derfor var der heller ikke meget i den Paastand, man for nogle Aar siden rejste, at man var i Stand til at flytte Arbejdskraften fra Byerne ud paa Landet. De Folk egne sig i alt Fald i ret stort Tal ikke til at overflyttes til Landet og paatage sig de Arbejder, der kræves der.

Naar det ærede Medlem imidlertid i denne Forbindelse talte om, at der stilles saa voldsomt store Krav, kunde det være interessant at vide, hvad man har budt de paagældende. Jeg kan godt forstaa, at Folk,

der maaske have Familie herinde og rejse ud paa Landet for at gøre Arbejde, naturligvis ikke kunne gaa derude for en Rigsort, eller hvad det er, man kan opnaa der. De maa naturligvis have saa meget, at de selv kunne leve og sende en Smule ind til Familien. Vi have flere Gange hørt ærede Medlemmer herinde henvise til, at de polske Arbejdere fik en Løn, der endda var højere end den, man byder danske Arbejdere. Det er ikke ærede Medlemmer ubekendt, at der fra en af de foregaaende Regeringer foreligger Oplysning om de polske Arbejderes økonomiske Forhold, og deraf fremgaar det, at Daglønnen paa nogle Egne under normale Forhold er 1 Kr. 50 Øre for de allerkræftigste og bedste Arbejdere og saa gaar ned til 1 Kr. 30 Øre og 1 Kr. 15 Øre. Paa andre Egne er den 1 Kr. 50, 1 Kr. 40, 1 Kr. 30 og 1 Kr. 15. Naar dette endda, som de Herrer jo paastaa, er højere, end hvad man byder danske Arbejdere, kan jeg forstaa, at naaren Arbejdsmand bliver sendt ud paa Landet for at arbejde og der mødes med den Besked, at han kan faa 1 Kr. 50 Øre eller 1 Kr. 30 Øre i Dagløn og saa maaske som Polakkerne en Liter Mælk og 12½ Kilogram Kartoffler om Ugen, rejser der sig nogle Indvendinger, thi disse Folk skulde dog have det saaledes, at de kunde sende nogle Kroner til den Familie, de maaske have at for-sørge.

Det ærede Medlem sagde, at han ved at gaa imod disse Love vilde gøre et Forsøg paa at slaa Krykkerne bort fra dem, der nu i altfor høj Grad støtte sig til offentlige Understøttelser. Jeg synes nu, det ærede Medlem skulde begynde sit Nedbrydningsarbejde et andet Sted end just hos dem, der i Øjeblikket trænge aller-mest. Hvis det ærede Medlem har den Opfattelse, at der er nogle her i Landet, der leve paa Understøttelse i alt for høj Grad, synes jeg, det ikke er ædelmodigt af ham at begynde med de svageste, dem, der daarligst kunne undvære Krykkerne, i den Tid, der er lige efter Amputationen, og lade dem, der bedre ere i Stand til at undvære Krykkerne, beholde dem. Det ærede Medlem ved godt, at der her i Landet findes adskillige andre end Arbejdere og arbejdsløse, som faa Understøttelse og faa det i langt rigere Grad end Arbejderne. Se paa det, der i Aarenes Løb er udbetalt af Statskassen som Tilskud til Landboforeninger, Dyrskuer, Husdyravl og mange andre vistnok udmærkede og sam-fundsnyttige Foranstaltninger. Der var maaske nogen Grund til at spørge, om